Γιὰ τὸν πιστὸ ἡ πληρότητα τῆς ζωῆς δὲν ἐξασφαλίζεται μὲ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ὅπως καὶ ἡ ἀπουσία τους ἢ ἡ στέρησή τους δὲν ἀφήνει κενὴ τὴν ψυχή. Ἄδεια καὶ ἔρημη μένει ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ μόνο ὅταν ἀπουσιάζει ὁ Θεός.

Ἡ θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπισημαίνει στοὺς ἐπιζητοῦντες αὐτὴ τὴν πληρότητα, ὅτι τὸ αἴτημα αὐτὸ στὴν οὐσία του σχετίζεται μὲ τὸ πρόβλημα τῶν σχέσων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό Πατέρα. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀντιστέκεται σ᾽ Αὐτόν, τόσο ταλαιπωρεῖ καὶ πολεμεῖ τὸν ἑαυτό του, τοὺς ἀδελφούς του, τὴν κτίση ὁλόκληρη. Ἑπομένως ἡ ἀναζήτηση τῆς πληρότητας καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀπόκτησή της εἶναι καὶ πρέπει νὰ μεταβληθεῖ σὲ ἀγώνα γιὰ προσέγγιση καὶ συμφιλίωση μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα μας.

Ἡ Ἐκκκλησία διδάσκει ὅτι ἡ ἀνασφάλειά μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας μας καὶ ὑποδουλώσεώς μας στὰ πάθη ποὺ κυριαρχοῦν μέσα μας καὶ ἐξουσιάζουν τὴν θέλησή μας. Ἂς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Πρωτόπλαστος Ἀδὰμ μετὰ τὴν ἁμαρτία, ἐνῶ ἦταν στὸν Παράδεισο, ὅταν τὸν κάλεσε ὁ Κύριος, ἐκεῖνος φοβήθηκε καὶ κρύφτηκε[2]. Ἡ ἀνασφάλειά μας ὀφείλεται κυρίως στὸν ἐγωϊσμό μας, τὴν ἀπληστία μας, τὴν πλεονεξία μας, τὴν εἰδωλολατρία μας. Αὐτὰ τὰ φοβερὰ καὶ φρικτὰ πάθη ποὺ ἐπικράτησαν καὶ κυριάρχησαν στὴν ζωή μας καὶ δι᾽ αὐτῆς στὴν κοινωνία καὶ στὸν κόσμο μας καὶ ὁ ἀπάνθρωπος κορεσμός τους δηλητηριάζουν τὴν ζωή μας καὶ προξενοῦν τὴν ταραχή, τὴν σκότιση τοῦ νοῦ, τὸ μῖσος, τὴν ἔχθρα στὶς σχέσεις μας, τὴν κενότητα τῆς ψυχῆς.

Καὶ μόνο ἂν καθαρισθοῦμε καὶ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ αὐτά, ἂν πλησιάσουμε τὸν Σωτήρα μας, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ὁποῖο

2. Γενέσεως γ΄ 9-10.

ὁ Θεὸς ἀπέστειλε *«λυτρωτήν, εὐεργέτην, εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα ἡμᾶς»* θὰ ἔχουμε ἀρχίσει οὐσιαστικὰ νὰ ἀποκτοῦμε τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς μας. Μόνο ἂν Ἐκεῖνος μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς ἁμαρτίας μας, τὴν ὁποία ὅταν πράττουμε, πολεμᾶμε τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, θὰ μπορέσουμε νὰ αἰσθανθοῦμε αὐτάρκεις καὶ πλήρεις καὶ νὰ βιώσουμε τὸ ἀποστολικὸ *«ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ τὰ πάντα κατέχοντες»*[3].

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπισημαίνει, ὅτι πληρότητα ζωῆς χωρὶς κάθαρση ἀπὸ τὰ πάθη, μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ ἀποκτηθεῖ. Εἶναι ὄνειρο ἀπατηλὸ καὶ φευγαλέο. Προηγεῖται ἡ μετάνοια καὶ ἀκολουθεῖ ἡ πληρότητα. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ, πληροῦται χάριτος καὶ ἀλήθειας.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξομολογεῖται, ὅτι κάμπτει τὰ γόνατά του προσευχόμενος γιὰ τοὺς πιστούς, γιὰ νὰ γεμίσει ἡ ζωή τους ἀπὸ τὴν πλούσια χάρη τοῦ Θεοῦ[4] καταλήγοντας μὲ τὴν εὐχετικὴ προτροπὴ *«πληροῦσθε ἐν πνεύματι»*[5].

Ἀδελφοί

Εὔχομαι τὸ νέο Ἔτος 2012 νὰ εἶναι εὐλογημένο καὶ πεπληρωμένο ἀπὸ κάθε εὐλογία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας.

Μὲ ἑόρτιες θερμὲς πατρικὲς εὐχές γιὰ ὅλους

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

3. Πρὸς Κορινθίους Β΄ στ΄ 10.
4. Πρὸς Ἐφεσίους γ΄ 14-19.
5. Πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 18.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., Τηλ.: 210 92 17 513 - www.eptalofos.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2011

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Πρὸς
τὸν εὐαγῆ Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

«καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ,
ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεός»[1].

Ὅταν μελετᾶμε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη διαπιστώνουμε, ὅτι ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει μιὰ ἀπόσταση ποὺ βεβαιώνεται ἀπὸ διάφορα γεγονότα.
Ὅταν ὁ Θεὸς φανερώθηκε, ἀκόμη καὶ στὸν δοῦλο Του τὸν Μωϋσῆ

1. Ἡσαΐου ζ΄ 14, Ματθαίου α΄ 23.
2. *«Εὕρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ»* (Ἔξοδος λγ΄ 17).

γιὰ τὸν ὁποῖο δήλωσε, ὅτι εἶχε βρεῖ χάρη[2], ὅταν τὸν κάλεσε μέσα ἀπὸ τὴν φλεγομένη καὶ μὴ κατακαιομένη βάτο νὰ ἀναλάβει τὴν ἀποστολή ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ ἀναθέσει, τοῦ εἶπε: «*Μὴ πλησιάσεις ἐδῶ· βγάλε τὰ ὑποδήματά σου ἀπὸ τὰ πόδια σου*»[3].

Ὅταν πάλι ὁ Θεὸς φανερώθηκε στὸ ὄρος Σινᾶ στὸν δικό Του λαό, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐντολές Του, στὸν Μωϋσῆ, ἦταν: «*Θὰ βάλεις ὅρια γύρω ἀπὸ τὸ ὄρος*»[4].

Στὴν λατρεία τόσο τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου στὴν ἔρημο ὅσο καὶ τοῦ Ναοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, προεῖχε πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς ἀπόστασης. Τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ εἰσέλθη οὔτε στὴν ἐξωτερικὴ αὐλή. Στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ περάσει, ἐνῶ στὸ ἐνδότερο μέρος εἰσερχόταν ὁ Ἀρχιερέας μόνο μιὰ φορὰ τὸν χρόνο[5].

Μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Θεὸς καλλιεργοῦσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ συνειδητοποιήσουν, ὅτι ἡ ἁμαρτωλοτητά τους ἦταν τόσο φοβερὰ ἀπεχθὴς (μισητή) ποὺ ξεχώριζε τοὺς ἀκάθαρτους ἁμαρτωλοὺς ἀπὸ ἕνα ἅγιο Θεό[6].

≈

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ ἀπόσταση ὑποχώρησε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν ἐγγύτητα.

Ἐμεῖς, ποὺ στὴν προηγούμενη οἰκονομία εἴμασταν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, γίναμε πλησίον μὲ τὴν θυσία τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ[7].

Ὁ σαρκωμένος Θεὸς ἔρχεται στὰ ἴδια[8] καὶ μὲ τὸ ὄνομά Του Ἐμμανουὴλ σημαίνει τὴν νέα σχέση μας μὲ τὸν Θεό «*Μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεός*».

3. «*Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε. λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου*» (Ἔξοδος γ′ 5).
4. «*Καὶ ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ*» Ἔξοδος ιθ′ 12.
5. Πρὸς Ἑβραίους θ′ 6-7.
6. Ἡσαΐου νθ′ 2 καὶ ἑξῆς.
7. «*Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ*». (πρὸς Ἐφεσίους β′ 13.)
8. Ἰωάννου α′ 11.

Ὁ Ἅγιος Θεὸς ποὺ σαρκώθηκε, δὲν ἀποστρέφεται τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ ὑποφέρει ὁ Ἴδιος τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτωλότητας τῶν ἁμαρτωλῶν[9].

≈

Αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ ἐγγύτητα τῆς οἰκονομίας τῆς σωτηρία μας θὰ ἀκολουθήσει οἰκονομία στενότερης ἐγγύτητας, ὅταν πραγματοποιηθεῖ αὐτὸ ποὺ ἔχει γραφεῖ στὴν Ἀποκάλυψη:

«*Ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ Αὐτὸς κατοικεῖ μεταξύ τους*»[10].

Ἀδελφοί

Ὁ Θεὸς εὑρίσκεται ἀνάμεσά μας καὶ μαζί μας. Ἑνωμένοι μὲ τὸν Θεὸ εἴμαστε ἰσχυροὶ στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὶς δοκιμασίες.

«*Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὶς καθ᾽ ἡμῶν*»[11].

Εὐλογημένα Χριστούγεννα

Μὲ ἑόρτιες θερμὲς πατρικὲς εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

9. «*Ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν*» (Α′ Πέτρου β′ 21).
10. «*Ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ᾽ αὐτῶν*» (Ἀποκαλύψεως κα′ 3).
11. Πρὸς Ρωμαίους η′ 31.

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ 2012

Πρὸς
τὸν εὐαγῆ Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Ὁ νέος χρόνος ἀνέτειλε στὴν σκυθρωπάζουσα ταραγμένη κοινωνία μας. Ἡ σκυθρωπότητα αὐτὴ ὀφείλεται στὴν ἀνασφάλεια ποὺ φυγαδεύει τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, στὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπορία περὶ τῶν μελλόντων, στὴν ὑπαρξιακὴ κενότητα ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπώλεια τῶν θεωρουμένων στηριγμάτων τῆς ζωῆς.

Ὁ νέος χρόνος γεννᾶ μιὰ ἐλπίδα, μιὰ προσδοκία, ἕνα ὄνειρο. Οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν μὲ ἀσφάλεια, νὰ εὐημεροῦν, νὰ εὐτυχοῦν, νὰ μὴ στεροῦνται, νὰ μὴ ταλαιπωροῦνται ἀπὸ δοκιμασίες, ποθοῦν τὴν ἐσωτερικὴ πληρότητα τῆς ὑπάρξεώς τους. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἐπιδιώκουν ἐναγωνίως νὰ πληρώσουν τὴν ψυχή τους ἀπὸ τὰ ἀνεπαρκῆ πρόσκαιρα καὶ μηδαμινά.

Μὲ τὴν σάρκωσή Του ὁ Θεὸς ἔφερε στὴν πληγωμένη, ταλαιπωρημένη, ἀγωνιοῦσα καὶ πτωχευμένη ἀνθρωπότητα τὸν θησαυρὸ τῆς πληρότητας τῆς θείας ζωῆς, καθὼς θεολογεῖ ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης στὸ Εὐαγγέλιό του «*καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντες ἐλάβομεν*»[1].

1. Ἰωάννου α′ 16.